

Життя і творчість М.Коцюбинського

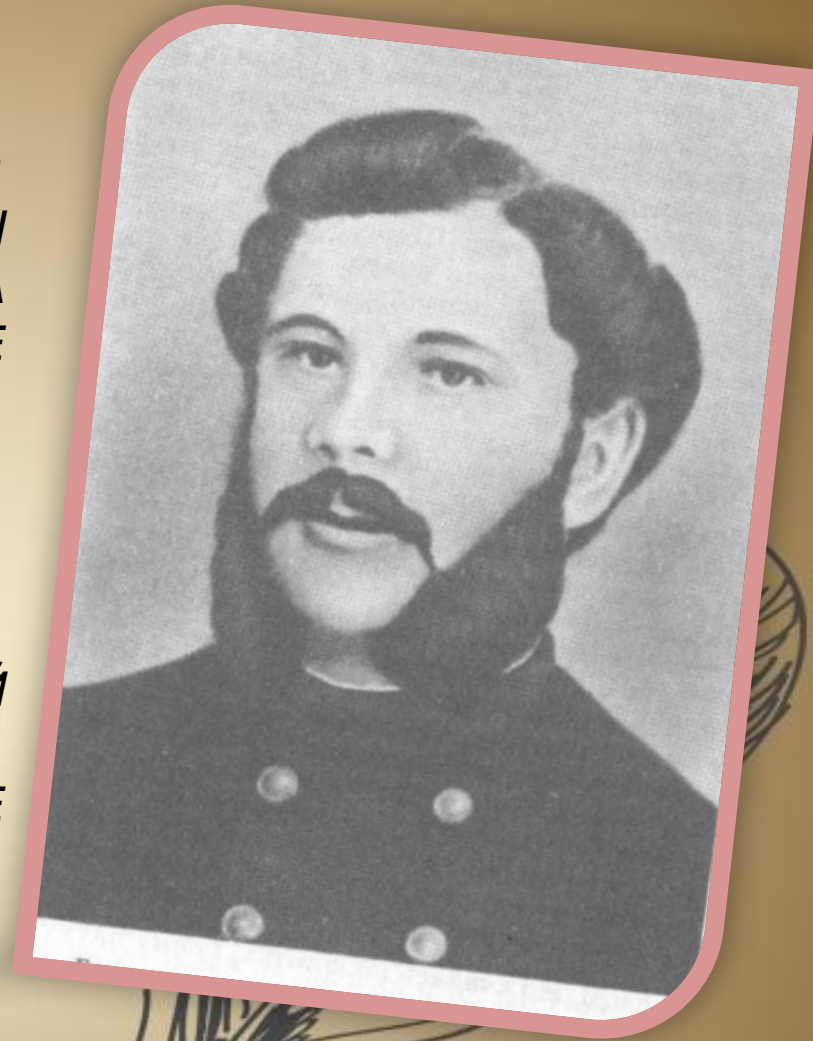

Народився Михайло Михайлович
Коцюбинський 17 вересня 1864 року
у Вінниці в сім'ї дрібного службовця.

«ДИТЯЧИЙ ВІК МІЙ (ДО 7 ЛІТ), — ЗГАДУВАВ КОЦЮБИН-СЬКИЙ, ПРОЙШОВ У МІСТІ ВІННИЦІ, А ВІДТАК ДОВЕЛОСЯ ЖИТИ ТО НА СЕЛІ, ТО ЗНОВ У МІСТІ, ВСЕ НА ТІМ ЖЕ БАГАТИМ ПРИРОДОЮ, ТЕПЛИМ, ПРЕ-КРАСНІМ ПОДІЛЛІ».

РОДИНА ЗМУШЕНА БУЛА ЧАСТО ПЕРЕЇЗДИТИ ЧЕРЕЗ НЕСПОКІЙНИЙ ХАРАКТЕР БАТЬ-КА. ДРІБНИЙ ДЕРЖАВНИЙ ЧИНОВНИК МИХАЙЛО МАТВІЙО-ВИЧ НЕ ЗНОСИВ УТИСКІВ НА-ЧАЛЬСТВА І ЧАСТО МІНЯВ РОБОТУ.

Вихованням дітей
займалась мати. Саме від
неї Михайло успадкував
тонку і глибоку душевну
організацію та любов і
розуміння природи.

Мати письменника — Гликерія Максимівна.

- Навчаючись у Барській початковій школі (1875-1876 рр.) та Шаргородському духовному училищі (1876-1880) М. Коцюбинський виділявся серед своїх однокласників умінням писати цікаві, оригінальні твори.
- По закінченні духовного училища через нестатки не зміг далі вчитися. (Після смерті батька в 1886 році на нього лягли родинні турботи).
- Самоосвіта

Читання розширило світогляд, змусило замислитися над життям, тим більше, що дуже скоро хлопцеві довелося подорослішати: батько остаточно втратив роботу, осліпла мати, і Михайло взяв на себе турботи про велику сім'ю. Щоб утримувати батьків, двох сестер і двох братів, Михайло давав уроки панським дітям, а ночами просиджував над книжками.

У 1884 році Коцюбинський пише оповідання «Андрій Соловійко, або Вченіє світ, а невченіє тьма», віддає його на суд Нейману — людині освіченій і з великими симпатіями до української літератури. Це була не перша спроба пера, раніше всім подобалося те, що писав Коцюбинський, але Нейман виніс суворий вирок оповіданню і порадив початківцю більше не писати, аби «не калічити святу нашу мову».

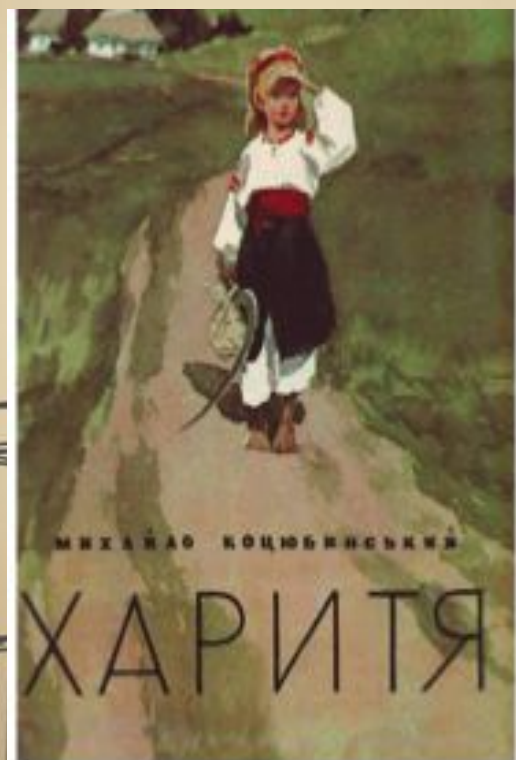
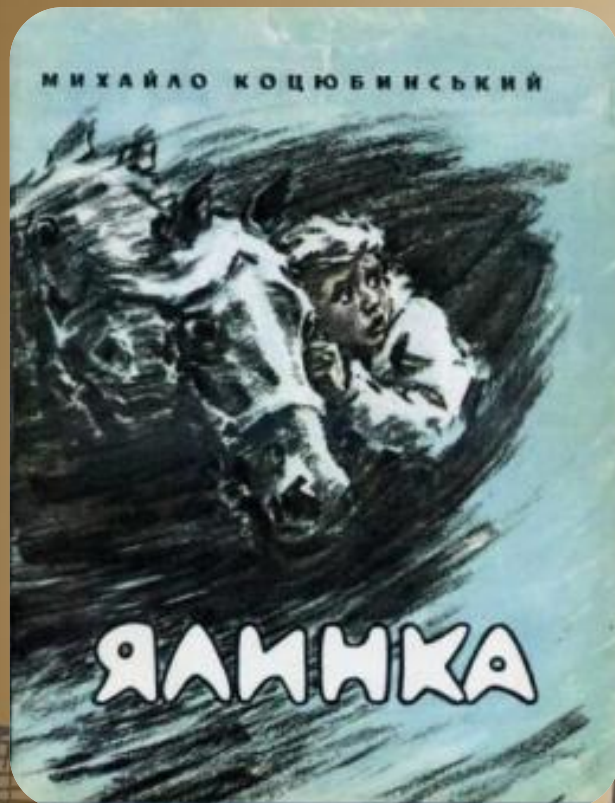

- *ВРАЖЕНИЙ СВОЇМ НЕВДАЛИМ ДЕБЮТОМ, КОЦЮБИНСЬКИЙ БІЛЬШЕ НЕ НАВАЖУЄТЬСЯ ПОКАЗУВАТИ КОМУСЬ СВОЇ ТВОРИ. АЖ У 1890 РОЦІ У ЛЬВОВІ БУВ НАДРУКОВАНИЙ ЙОГО ВІРШ «НАША ХАТКА», А ПОТІМ ІЩЕ ДЕКІЛЬКА ТВОРІВ ДІСТАЛИ СХВАЛЬНУ ОЦІНКУ, ЩО НАДАЛО ПИСЬМЕННИКОВІ ВПЕВНЕ-НОСТІ І НАСНАГИ*

1981 року написав оповідання "Харитя",
"Ялинка", повість "На віру".

Особливу увагу громадськості привернули його дитячі оповідання — «Харитя», «Ялинка», «Маленький грішник». У молодого письменника вирости крила, коли він отримав листа від Панаса Мирного, в якому відомий митець писав: «Прочитав я її («Харитю») та й нестямився!.. У такій невеличкій приповіді та такого багато сказано! Та як сказано! Чистою, як кринична вода, народною мовою; яскравим, як сонячний промінь, малюнком...»

**У 1891 році він складає іспит на звання
народного вчителя і їде в село Лопатинці
(тепер Шаргородського району на
Вінниччині).**

**У 1892 році йому
вдалося влаштуватись
на посаду члена
урядової філоксерної
комісії, яка вела
боротьбу з шкід-ником
винограду на території
Молдавії і Криму
(1892–1897)**

1897 року
влаштовується
житомирській газеті
«Волинь», де редагує
відділ хроніки і друкує
ряд нарисів під
загальною назвою
«Свет и тени русской
жизни».

*З 1898 року письменник
рішуче перегортає
сторінку свого життя,
одружується з Вірою
Дейші і оселяється в
древньому Чернігові,
отримавши роботу в
земській управі*

Родина М.Коцюбинського

**Своїх дітей Коцюбинські
виховували в дусі безмежної
відданості народові.**

Роман

Діт

и

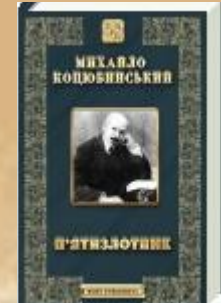
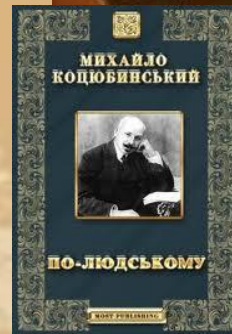
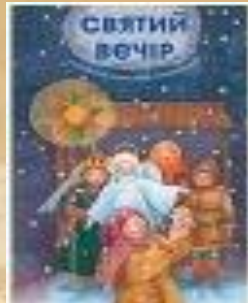
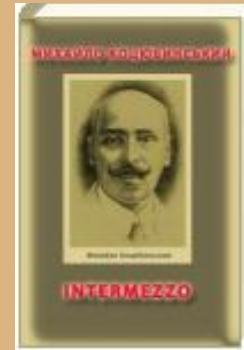
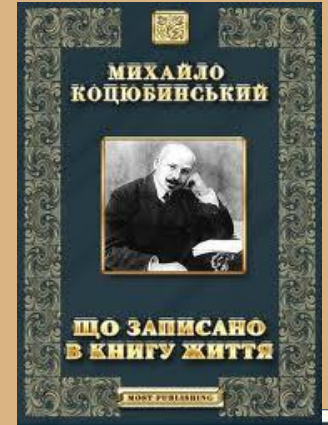
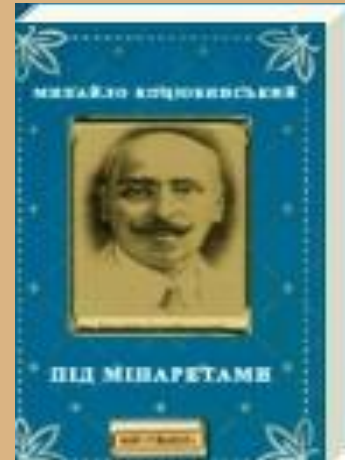
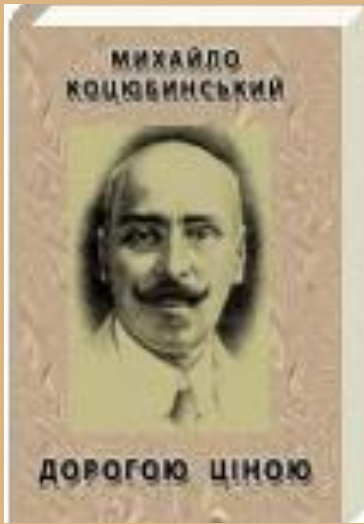

**Юрі
й**

Ірина

Окремі видання творів М.Коцюбинського

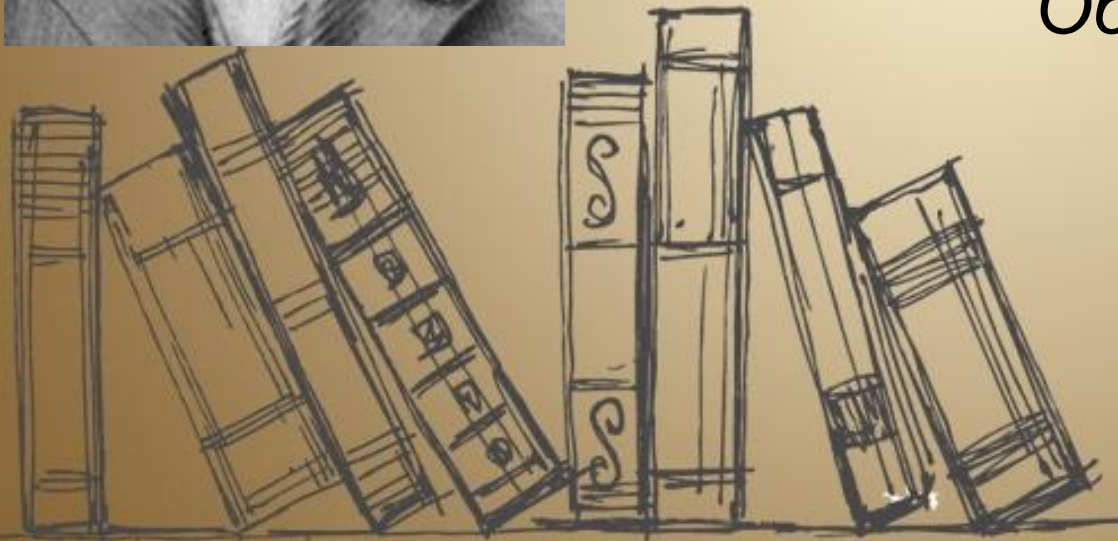

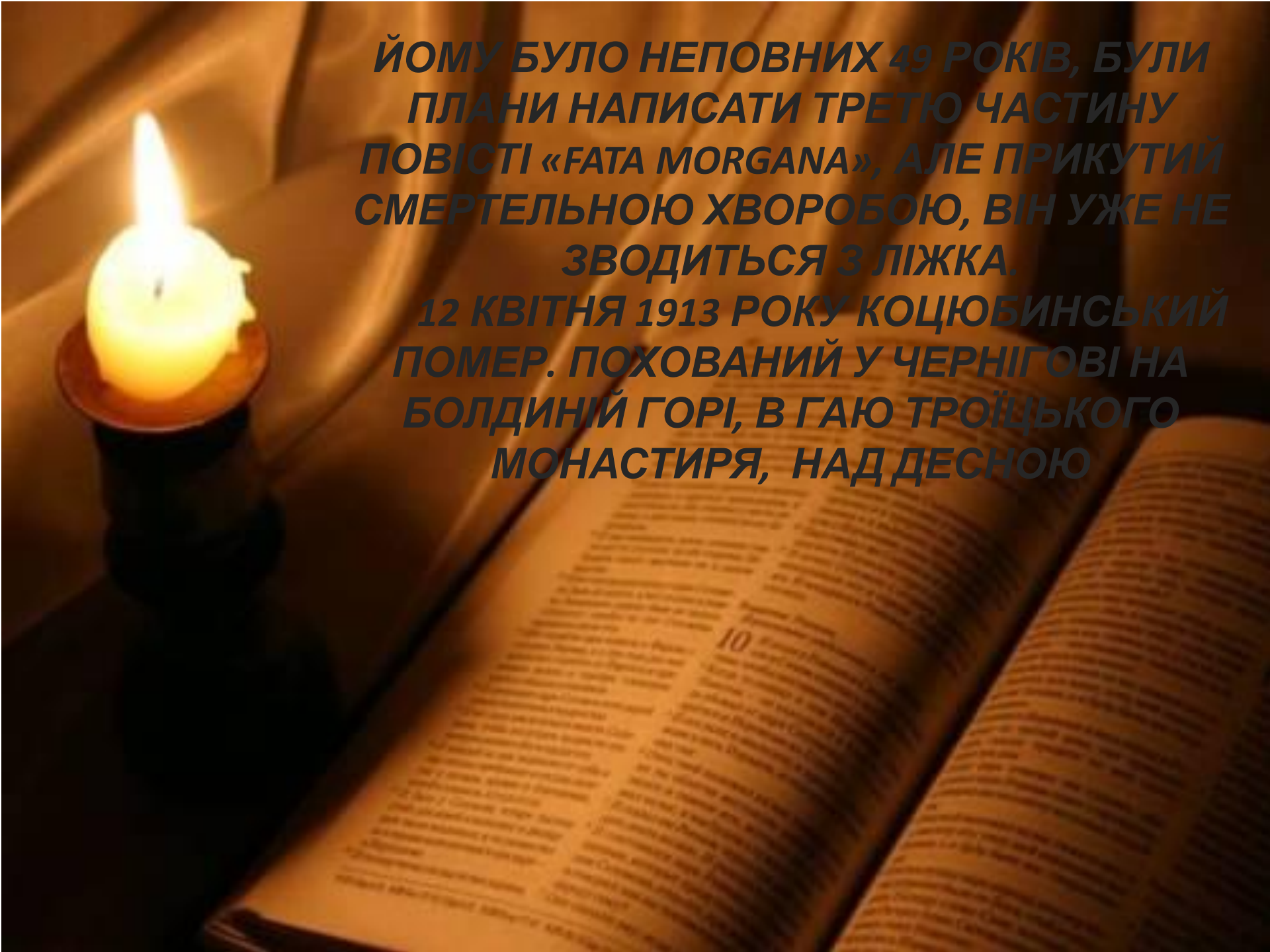
У 1911р. письменник організував літературні «суботи» з чернігівською творчою молоддю. Ці «суботи» відвідували Аркадій Казка, Павло Тичина, Василь Еллан-Блакитний (Елланський), які з любов'ю називали Михайла Михайловича своїм літературним учителем.

*Останній свій твір — новелу
«На острові» тяжкохворий
Михайло Михайлович
відправляв у видавництво із
приміткою на рукописі: «Автор
просить прислати коректуру
на адресу: Київ, бульвар
Шевченка, клініка професора
Образцова».*

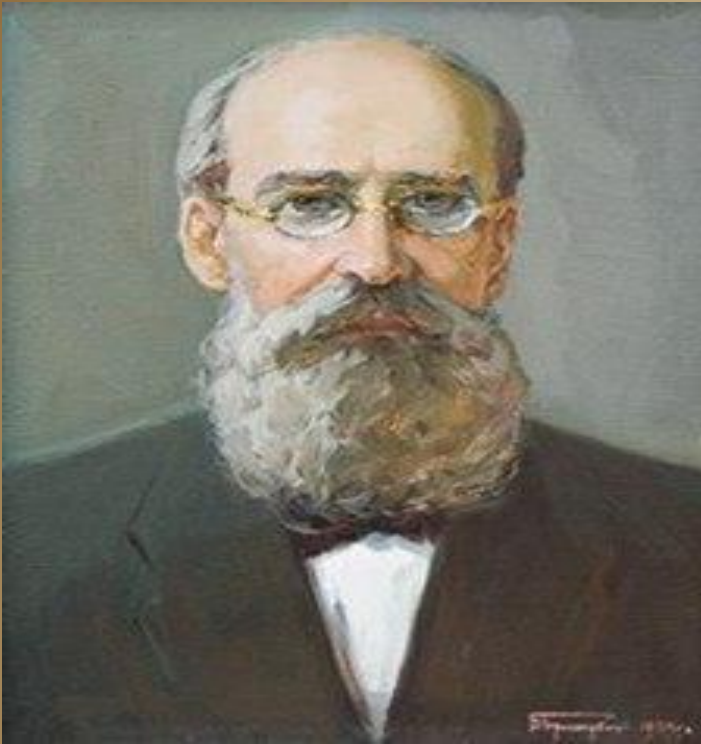
**ЙОМУ БУЛО НЕПОВНИХ 49 РОКІВ, БУЛИ
ПЛАНИ НАПИСАТИ ТРЕТЮ ЧАСТИНУ
ПОВІСТІ «FATA MORGANA», АЛЕ ПРИКУТИЙ
СМЕРТЕЛЬНОЮ ХВОРОБОЮ, ВІН УЖЕ НЕ
ЗВОДИТЬСЯ З ЛІЖКА.**

**12 КВІТНЯ 1913 РОКУ КОЦЮБИНСЬКИЙ
ПОМЕР. ПОХОВАНИЙ У ЧЕРНІГОВІ НА
БОЛДИНІЙ ГОРІ, В ГАЮ ТРОЇЦЬКОГО
МОНАСТИРЯ, НАД ДЕСНОЮ**

**« Прошли десятиріччя, минуть,
напевне, віки, а творчість Коцю-
бинського, як світла зоря, сяятиме над
нами вічно, облагороджуючи душу...
Вічна слава його життю, вічна слава
його таланту... »**

(Андрій Малишко).

«Ще один гіркий посміх лихої долі! Ще безмірно важка втрата на нашій широкій Укра-їні! Помер Михайло Коцюбинський. Поліг великий майстер рідного слова, що в огненному горні свого творчого духу переливав його в самоцвітні кришталі і, як великий будівничий, ви-водив їх, свої мистецькі твори, повні великого художнього смаку, гли-бокої задуми і безмірно широкої любові до лю-дей, їх – добрих і лихих – вчинків!»

Панас Мирний

**Живе в серцях твоє безсмертне
слово**

**і до народу рідного любов,
немов зорі сіяння пурпурове,
хоч ти від нас давно уже пішов.
Та з нами будеш вічно жити, жити,
як сяйво сонця, як вечірній спів,
ти так любив землі своєї квіти,
і так, як квіти, ти людей любив.**

**В. Сосюра
«Пам'яті Коцюбинського».**

